

“การที่พ่อแม่เลี้ยงดูลูกเองมาตั้งแต่เล็ก จะช่วยให้เกิดความอดทนเมื่อเกิดความขัดแย้งระหว่างตัวเด็กกับพ่อแม่ ได้มากกว่าคนที่ไม่ได้เลี้ยงดูและใกล้ชิดลูกในวัยเด็ก” “การที่พ่อแม่เลี้ยงดูลูกเองมาตั้งแต่เล็ก จะช่วยให้เกิดความอดทนเมื่อเกิดความขัดแย้งระหว่างตัวเด็กกับพ่อแม่ ได้มากกว่าคนที่ไม่ได้เลี้ยงดูและใกล้ชิดลูกในวัยเด็ก”

ถ้าท่านผู้อ่านได้เคยติดตามงานเขียนของฉันเป็นประจำ

คงจะทราบดีว่าฉันเป็นแม่คนหนึ่งที่เลี้ยงลูกเองมาตั้งแต่เขาเกิด...เป็นหมอมันคนหนึ่งที่ว่าห่างจากการทำฟันหลายปีตั้งแต่แพ่ทองลูกคนแรกมาจนถึงลูกทั้งสองคนเข้าโรงเรียนอนุบาล!

ตอนนั้นฉันไม่รู้หรอกว่าตัวเองกับสามีตัดสินใจไปนั้นมันถูกหรือผิด รู้แต่ว่าอยากให้เวลากับลูกมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้ว่าจะได้ยินคำคัดค้านหรือวิจารณ์ว่ามันไม่คุ้มกันหรอก ที่जू ฉันก็ยอมเป็นแม่บ้าน แทนที่จะเป็นหมอมันไปตั้งหลายปี แต่สำหรับฉันแล้ว การทำอะไรเพื่อลูก ไม่เคยคิดเลยว่าคุ้มหรือไม่คุ้ม

ในที่สุดฉันก็ผ่านประสบการณ์แสนวิเศษของการเป็นแม่อย่างรู้สึกดีที่สุดในชีวิต ยังไม่รู้หรอกค่ะว่าผลจะออกมาเป็นยังไง ในเมื่อตอนนี้เจ้าลูกชายยังอยู่ ม.5 ยายลูกสาวยังอยู่ ม.3 ยังไม่รู้ว่อาวาคตทางการศึกษา ทางหน้าที่การงานของลูกจะประสบความสำเร็จหรือไม่ แต่ที่รู้ๆ คือครอบครัวเรายู่กันอย่างใกล้ชิด สนิทสนม และมีความสุข...หรือบางทีชีวิตต้องการเพียงเท่านั้นก็อาจเป็นไปได้

ที่แน่ๆ เลยคือ การที่ฉันเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ล้วนๆ ทำให้ฉันรู้สึกผูกพันกับลูกมากเป็นพิเศษ ถ้าดูไม่ผิด ลูกก็รู้สึกรักฉันมากเหมือนกันนะคะ (ไม่รู้เข้าข้างตัวเองรึเปล่า) วันหนึ่งนานมาแล้ว ฉันเคยอ่านเจอบทความทางการแพทย์ชิ้นหนึ่งที่บอกว่า การที่พ่อแม่เลี้ยงดูลูกเองมาตั้งแต่เล็ก จะช่วยให้เกิดความอดทนเมื่อเกิดความขัดแย้งระหว่างตัวเด็กกับพ่อแม่ ได้มากกว่าคนที่ไม่ได้เลี้ยงดูและใกล้ชิดลูกในวัยเด็ก ตอนนั้นฉันอ่านผ่านๆ ไม่ค่อยสนใจอะไรหรอก แต่พอลูกเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ฉันก็รู้แล้วว่าใช่เลย คำกล่าวที่ว่านั้น จริงแสนจริง

ฉันก็เหมือนแม่ที่มีลูกอยู่ในวัยรุ่นทุกคนนั่นแหละค่ะ เขาจะเริ่มมีความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น รักเพื่อน และมีสังคมของวัยรุ่นด้วยกันมากขึ้น ซึ่งเป็นสังคมที่บางทีพ่อแม่อาจจะไม่ค่อยเข้าใจ แล้วในที่สุดก็มาถึงวันที่ฉันต้องทำใจเมื่อลูกขอไปดูหนังกับเพื่อน หรือไปกินข้าว เลี้ยงกันวันเกิด หรืออะไรอีกสารพัดที่ค่อยๆ ตามมาเรื่อยๆ แม่อย่างฉันก็พยายามจะเข้าใจ และโอ้ออนผ่อนตามเสมอ โดยขอคุยอยู่ห่างๆ และพิจารณาว่าไม่มีผลเสียกับลูกก็ต้องยอมๆ กันไป

นี่ยังไม่รวมความขัดแย้งหรือความคิดเห็นที่ไม่ตรงกันอีกหลายเรื่อง ซึ่งมีโอกาสเกิดขึ้นได้บ่อยขึ้นทุกทีเมื่อลูกเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งฉันพยายามคิดว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่พ่อแม่ทุกคนต้องเจอ

ดังนั้นอดไม่ได้หรอกค่ะ ที่เราจะต้องคิดงัดกับลูกบ้าง บางทีเถียงกัน บางทีถึงขั้นทะเลาะกันยังมีเลย แต่น่าแปลกที่สุด ที่ฉันเป็นฝ่ายยอมเข้าใจลูกทุกครั้ง เพราะอารมณ์ตอนเถียงกันเรามักอยากเอาชนะ เพราะเราอยู่แล้วความคิดของเรามันถูกและดีกว่าความคิดของลูก เราผ่านชีวิตมามากกว่าเขา แต่ในที่สุดบางกรณีที่ไม่เหลือบอกว่าแวง ฉันกับสามีก็ยอมๆ ลูกไป ลองให้เขาคิดเอง และเรียนรู้จากความผิดพลาดบกพร่องที่เขาต้องรับผิดชอบ

แหม! พุดแบบนี้เหมือนง่าย เหมือนฉันเก่งซะนักหนา ที่จริงไม่ใช่เลยละ ฉันก็คิดธรรมดา มีอารมณ์ที่เบรคแตกบ้างเหมือนกัน แต่เชื่อมั๊ยคะ ไม่ว่าฉันจะโกรธ จะนอนลูกมากแค่ไหน แต่ในที่สุดแล้ว ฉันก็ผ่านสถานการณ์เหล่านั้นมาได้โดยไม่บาดหมาง เพียงเพราะแค่นึกภาพเขาตอนยังเล็กๆ ที่เราเลี้ยงมากับมือแค่นั้นเอง ตัวอย่างง่าย ๆ หากฉันเถียงกับยายลูกสาวด้วยเรื่องบางเรื่อง แล้วต่างคนต่างไม่ยอมกัน จนฉันไม่ไหว จนต้องแยกย้ายกันไปก่อน แต่อีกพักเดียวฉันจะค่อยๆ ทำใจ ฉันนึกถึงเด็กน้อยที่ฉันเคยให้นมมาตั้งแต่เกิด นึกถึงเด็กหญิงตัวเล็ก แก้มนูนๆ ที่เพิ่งหัดเดิน แต่ขบเป็นบ้า ขอบริ้วคั่นข้าวของโนเกะ เกะสูงแค่อายุผู้ใหญ่ แต่คุณเธอยังตัวเล็กมาก ต้องเขย่งปลายเท้าสุดฤทธิ์เพื่อจะโงกดูและรื้อค้นของในลิ้นชักนั้นอย่างเอาจริง ยืนเขย่งได้เป็นครั้งค่อนวัน ไม่รู้จักเบื่อ

แค่นี้เท่านั้น ฉันก็ยอมออกมา และกลับไปคุยปรับความเข้าใจกับลูกสาวได้อีกครั้ง ฉันไม่เคยโกรธลูกเลย เพียงแค่นี้ถึงวันเก่าๆ ที่เราเคยเลี้ยงเขามาแค่นั้นเอง กับเจ้าลูกชายก็เหมือนกัน แม่เขาจะเจี๊ยบๆ ดูไม่มีพิษสง แต่ก็ยังอดไม่ได้หรอกค่ะ เหมือนลิ้นกับฟัน บางทีเขาทำให้ฉันน้อยใจอยู่บ้าง โกรธบ้าง แต่พอฉันนึกภาพลูกชายคนโตสมัยเป็นเด็กแรกเกิด ลูกคนแรกที่ฉันยังงะงะไร่ประสบการณ์ในการเลี้ยงดู ฉันจะหายโกรธทันที พยายามคิดถึงวันที่ฉันให้นมลูก แล้วเจ้าลูกชายคนนั้นแหละที่ขณะคุณนม เขาชอบเอามือมาเล่นหน้าฉัน มือเล็กป้อมๆ ที่จับจุมก แก้ม และโบหน้าฉันเล่นพร้อมสบตากับไปด้วยขณะให้นมนั้น นึกถึงที่ไรต่อให้โกรธแค่ไหนก็โกรธไม่ลงหรอกค่ะ ต้องหาทางปรับปรับความเข้าใจกันทันที

นี่ยังไม่รวมภาพความวุ่นวายในยามที่ลูกหัดคลาน หัดเดินเตาะเตาะ เราเองไม่เซ่หรือที่คอยดูแลไม่ให้เขาหกล้ม คนเป็นแม่ทำได้ทุกอย่างเพื่อลูก ดังนั้นแค่เจอเรื่องที่ดีเห็นไม่ตรงกันนิดหน่อย จะมาทำร้ายจิตใจเรากับลูกไม่ได้เด็ดขาด

ฉันจึงเพิ่งรู้ซึ้งกับบทความที่เอ่ยถึงตอนแรก มีนาละค่าถึงเขียนขึ้นมาเพื่อเตือนใจให้พ่อแม่สมัยใหม่ ที่มักจะไม่ค่อยมีเวลา ได้หันมาสนใจเลี้ยงดูในวัยเด็กด้วยตัวเอง ฉันเห็นด้วยนะค่ะ ถ้าพ่อแม่ทำได้ เราคนเป็นแม่ น่าจะรับภาระเลี้ยงดูไปสักพัก จนเขาโตขึ้น ในเมื่อเราเลี้ยงเอง เราก็จะได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของลูก ได้รัก ได้ผูกพันอย่างเต็มหัวใจ สิ่งนี้คือค่าที่สุดค่ะ เมื่อเวลาผ่านไปแล้วเราไม่สามารถเรียกกลับคืนมาได้เลย

แต่ถ้าภาวะต่างๆ บังคับจริงๆ ก็ไม่เป็นไรค่ะ อันนี้ถือเป็นดุลยพินิจของแต่ละครอบครัวอยู่แล้ว

ที่ฉันเขียนเรื่องตอนนี้ขึ้นมาอีกก็เพื่อหวังจะยืนยันให้คุณแม่ที่ตัดสินใจเลี้ยงดูด้วยตัวเองมั่นใจว่าท่านทำถูกแล้ว

อาจจะได้ยินเสียงวิพากษ์วิจารณ์บ้างว่าเสียตายความรู้ความสามารถ จะมาอยู่เป็นแม่บ้านไปทำไม ให้อันอื่นช่วยเลี้ยงซะก็หมดเรื่อง คำพูดเหล่านั้นไม่จริงนะค่ะ

เราต้องมั่นใจในการตัดสินใจไว้ เพราะผลที่จะตามมาในอนาคตนั้นแสนคุ้มค่า ถ้าเรามีโอกาสเลี้ยงลูกเองต้องรีบทำเลยละ เดี่ยวพอลูกโตหน่อยแล้วค่อยว่ากันอีกที

{xtypo_info} ดูแต่ฉันสิคะ ทุกวันนี้หลังลูกเข้าอนุบาลไป ฉันก็กลับมาทำฟันได้เหมือนเดิม

แต่ช่วงชีวิตที่ได้อยู่ใกล้ชิดลูกในวัยเด็กเล็กกลับเป็นช่วงที่มีค่าที่สุดในความรู้สึกของฉัน

ดังนั้น ต่อให้ยากลำบากแค่ไหน คนเป็นแม่ก็ควรพยายามใกล้ชิดลูกเข้าไว้ละ เลี้ยงเต็มวันไม่ได้ก็ไม่เป็นไร กลับมาบ้านก็ดูแลใกล้ชิดสนิทสนมกับลูกได้เหมือนกัน

ฉันมั่นใจว่าแต่ละครอบครัวถ้าค่อยๆ ปรับก็จะได้สมดุลที่ดี

ขอสำคัญ ขอให้เวลาดีๆ ได้ใกล้ชิดกับลูกในช่วงที่ลูดยังเล็กให้มากที่สุดก็แล้วกันละ {xtypo_info}

เรื่อง : ดาริยา